

Arrest

nr. 180 249 van 28 december 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. SLABBAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 februari 2016 dient verzoeker een derde aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in de neergaande lijn. Op 22 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.02.2016 werd ingediend door:

Naam: M. (...)

Voornaam: M. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: O. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een attest van de FOD Sociale Zekerheid dd. 15.09.2015 en rekeninguittreksels voor waaruit blijkt dat hij minstens sedert januari 2015 tot op heden recht heeft op een tegemoetkoming aan personen met een handicap. Volgens de meest recente gegevens (januari 2016) bedroeg deze maandelijks tegemoetkoming €1593,52 (samengesteld uit een IVT-bedrag of inkomensvervangende tegemoetkoming en een IT-bedrag of integratietegemoetkoming). Echter, de tegemoetkoming aan personen met een handicap (zowel de inkomensvervangende tegemoetkoming als de integratietegemoetkoming) is een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. Dit bedrag kan dan ook niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (arrest RvS nr. 232.033 dd. 12.08.2015).

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van diezelfde wet hoeft niet te worden gemaakt. Er is immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“schending van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen. Aangezien de bestreden beslissing vermeldt dat verzoeker niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van de gezinshereniging, waarbij verzoeker vereist naar het daaromtrent gestelde en vermeldde in de bestreden beslissing (bijlage 20). Dat artikel 40ter van de Wet van 15.12.1980 het navolgende bepaalt: (...). Dat met betrekking tot artikel 14, § 1, 3° van de Wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikelen 15 van voormelde Wet, de voorwaarden worden bepaald omtrent de bestaansmiddelen desbetreffend. Dat inzake wordt gesteld dat een tegemoetkoming aan personen met een handicap (zowel de inkomensvervangende tegemoetkoming als de integratietegemoetkoming) een vorm van financiële, maatschappelijke dienstverlening is en daardoor dit bedrag niet in overweging kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Dat evenwel, noch uit de bepalingen van voormeld artikel, noch uit de voorbereidende werken terzake, blijkt dat de uitkering, die dienaangaande door de referentiepersoon wordt genoten niet in aanmerking zou kunnen worden genomen. Dat wel integendeel dient te worden vastgesteld dat het in casu gaat om een globaal maandbedrag van € 1.593,52 zodat ontegensprekelijk is voldaan aan het bedoelde in artikel 14, § 1, 3° van de Wet van 26 mei 2002, betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde Wet. Dat dan ook het middel gegrond voorkomt en de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

2.2. Verzoeker betoogt in essentie dat nergens uit blijkt dat de tegemoetkoming voor personen met een handicap niet in aanmerking zou kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in deze stelling. Het loutere gegeven dat de inkomensvervangende tegemoetkoming en integratietegemoetkoming niet worden opgesomd in artikel 40ter van de vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de referentiepersoon ingevolge de toekenning van een tegemoetkoming voor personen met een handicap wel degelijk ten laste is van de Belgische staat.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris wordt ondersteund door artikel 2, 1°, e van de wet van 11 april 1995 tot invoering van het handvest van de sociaal verzekerde, waarin wordt bepaald dat het stelsel van sociale bijstand onder andere bestaat uit tegemoetkomingen aan gehandicapten. Zoals ook uitdrukkelijk vermeld wordt op de website van de Federale Overheidsdienst Sociale Zekerheid, vormt de integratietegemoetkoming bijvoorbeeld een tegemoetkoming die wordt toegekend aan personen die door hun handicap moeilijkheden ondervinden bij het uitvoeren van hun dagdagelijkse activiteiten. Concreet heeft de integratietegemoetkoming tot doel bijkomende kosten als gevolg van hun verminderde zelfredzaamheid te dekken. De tegemoetkoming voor personen met een handicap kan pas worden toegekend nadat er een inkomenstoets werd uitgevoerd en kan pas worden uitbetaald nadat de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn.

De verzoekende partij meent dat letterlijk naar de tekst van artikel 40ter van de vreemdelingenwet dient gekeken te worden, doch bij de beoordeling van de bestreden beslissing kan niet zonder meer voorbijgegaan worden aan de ratio legis van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van Europese regelgeving, waaronder artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 dat expliciet bepaalt dat *‘bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over (...), c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en -pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden’*.

Wat precies onder sociale bijstand dient te worden begrepen, wordt door het Hof van Justitie verduidelijkt in haar rechtspraak, zo o.m. in het arrest van 4 maart 2010 in de zaak C 578/08 (arrest Chakroun), waarbij als volgt geoordeeld werd:

Overweging 46: *“In de eerste zin van artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn wordt het begrip „stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf te onderhouden” geplaatst tegenover het begrip „sociale bijstand”. Uit deze tegenstelling volgt dat het begrip „sociale bijstand” in de richtlijn ziet*

op bijstand van overheidswege, ongeacht of het om het nationale, regionale of lokale niveau gaat, waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen (zie naar analogie arrest van 11 december 2007, Eind, C-291/05, Jurispr. blz. I-10719, punt 29)." Overweging 52: *"Gelet op een en ander, dient op de eerste vraag te worden geantwoord dat de zinsnede „beroep op het stelsel voor sociale bijstand" in artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn aldus moet worden uitgelegd, dat deze een lidstaat niet de mogelijkheid biedt een regeling voor gezinshereniging vast te stellen die ertoe leidt dat gezinshereniging niet wordt toegestaan aan een gezinshereniger die het bewijs heeft geleverd over stabiele en regelmatige inkomsten te beschikken om in zijn algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan en in die van zijn gezinsleden te kunnen voorzien, maar die, gelet op de hoogte van zijn inkomsten, toch een beroep zal kunnen doen op bijzondere bijstand om te voorzien in bijzondere, individueel bepaalde noodzakelijke kosten van het bestaan, op inkomensafhankelijke kwijtscheldingen van heffingen van lagere overheden of op inkomensondersteunende maatregelen in het kader van het gemeentelijk minimabeleid."*

Het begrip sociale bijstand moet derhalve volgens het Hof beschouwd worden als een autonoom begrip van het recht van de Unie dat verwijst naar sociale bijstand van overheidswege die in de plaats komt van de ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten. In België correspondeert de sociale bijstand aldus met:

- 1) de aanvullende bijstandsstelsels, die een minimaal niveau van bestaanszekerheid dienen te waarborgen en uitsluitend via algemene overheidsmiddelen worden gefinancierd, waaronder: het leefloon, de inkomensgarantie voor ouderen, de gewaarborgde gezinsbijslag, de tegemoetkomingen aan gehandicapten,
- 2) financiële maatschappelijke dienstverlening.

In het licht van de overwegingen in het arrest Chakroun en gezien de bespreking die blijkt uit de voorbereidende werken (zie o.m. het verslag, Doc 53-0443/018, p. 138 e.v.) kan slechts worden besloten dat de wetgever beoogd heeft om de tegemoetkoming aan gehandicapten als aanvullend bijstandsstelsel uit te sluiten.

De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde niet op kennelijk onredelijke wijze dat de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig december tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC